

1868; det Bigtigste er dog aabenbart, at vi faae det Nye saa godt som muligt efter de Kræfter, vi efter vore Forhold raade over. Nu er det vist, at Lovudkastet, saaledes som det foreligger, ingenlunde kan siges at være forhalet; det er Resultatet af mange Mars eller dog en Række af Mars Beskræbelse, Overveielser og Forhandlinger; det er under mange dygtige Mænds Medvirkning, at det endelig er kommet til at foreligge i den Form, hvori vi nu see det. Men det er dog alligevel først nu, at et saadant Arbeide foreligger Offentligheden i den Skikkelse, hvori Regjeringen siger, at den vil gennemføre det, og først naar det er kommet dertil, først naar et Lovarbeide foreligger med det Præg, det Stempel, at det er Regjeringens Udcast, og at den vil gennemføre det, forsaavidt det staaer i dens Magt, først da er det, at Almeenheten ret for Alvor begynder at beskæftige sig dermed. Det er ingen Skade til, at Lovudkastet, ved at henligge i Thinget til næste Session istedetfor strax nu her at voteres som Lov, forinden vor endelige Vedtagelse kan blive Gjenstand for Drøftelse i Pressen og den offentlige Mening saaledes fuldstændigere faae Leilighed til at beskæftige sig dermed og give sit Bidrag til Sagens Fremme. Lader os dog ikke kænse af Bidrag fra nogen Side; Sagen er saa vigtig og er af Alle erkjendt for at være det, at alle gode Kræfter bør fra alle Sider forenes for at gennemføre den saa godt som mulig. Er det skeet, saa kunne vi slaa os til Ro; det er ibetmindste min Fortrøstning, at Institutionen, omhyggelig grundlagt, vil virke heldbringende; men Forhastelse i et saa vigtigt Anliggende bør ikke skee.

Jeg haaber, at det Spørgsmaal, hvorledes Rigsdagen, navnlig Føllethinget, vil have at forholde sig ligeoverfor Lovudkastet, og hvorledes det helst bør blive med Hensyn til en endelig eller ikke endelig Vedtagelse, maa blive Gjenstand for en videre Opmærksomhed allerede her under første Behandling, fordi det synes mig overmaade væsentligt, at man strax er paa det Nene med, hvorledes det Hele stiller sig og hvad det er, det kommer an paa. Men ved Siden deraf er det jo ogsaa denne 1ste Behandlings Opgave at beskæftige sig nærmere med selve Lovudkastet og navnlig med

Hovedtrækkene deri, om der end ved denne Leilighed kunde være nogen mindre Opfordring dertil end ved lignende andre, idet det jo ikke er saa længe siden, at en udførlig Forhandling om de samme Materier fandt Sted, dels her i Salen, dels i et Udvalg. Det var altsaa at vente, at den allerede foregaaende Tale i sit Foredrag vilde slaa denne Vej ind, og jeg skal tillade mig, uden at gaae ind paa Details, som ikke have deres Plads under en første Behandling, at gjøre det Samme; følger jeg herved den Orden, han valgte for sine Bemærkninger, kommer jeg ret naturlig ind paa flere af Hovedpunkterne i Lovudkastet.

Det er saaledes ganske naturligt, at det Hovedpunkt, som strax falder i Øinene og som man ikke kan gaae over, er Sagernes Fordeling, altsaa § 5, i hvilken der bestemmes, hvilke Sager der skulle henlægges under Underretterne og hvilke der skulle henlægges under Rævningeretterne. Jeg har allerede berørt, at det er et Punkt, hvor Kjendskab til den nye Straffelov, der er under Arbeide, er saagodt som uundværlig og hvor man vil handle aldeles iblinde, naar man ikke har nogen nærmere Indsigt i denne nye Lovbogs Forrifter. Men hvorledes Straffeloven end vil blive, saa synes det mig rigtignok klart, at Bestemmelserne om Sagernes Fordeling aldrig vilde kunne træffes overeensstemmende med Udcastets § 5. Skjøndt jeg slet intet Kjendskab har til Straffelovs-Udcastet, saa tvivler jeg dog aldeles ikke om, at det ikke vil blive saa strengt, at der for første Gang begaaet Tyveri eller Bedrageri skal anvendes to Mars offentligt Arbeide. Efter den nuværende Lovgivning kan Straffen for første Gang begaaet Tyveri og Bedrageri vel gaae indtil 4 Mars offentligt Arbeide, men disse Bestemmelser ere uden al praktisk Betydning; thi naar Tyveriet ikke er kvalificeret, er der allerede nu aldrig Tale om at anvende Straf af offentligt Arbeide i 4 Mar, ja, jeg kan gjerne sige, ikke engang i to Mar. Hvis man altsaa vilde blive staaende ved denne Grændse af to Mar, saa vilde man, dersom ellers den nye Straffelov bliver saaledes, som man har Grund til at vente, komme til at udelukke fra Rævningeretterne alle Sager om første Gang begaaet Tyveri og Bedrageri, ialt-